

ICTINEUS

IES NARCÍS MONTURIOL / FIGUERES / MAIG 2010

És un orgull per al nostre Institut portar el nom d'un revolucionari, socialista utòpic, científic, artista, autodidacta virtuós, poeta, periodista proscrit, escriptor i cronista del segle XIX, polític, inventor temerari..., i sobretot d'un defensor aferrissat del progrés. Gràcies a gent com Narcís Monturiol i Estarriol (Figueres, 1819-1885) les societats progressen, bullen, es mouen i avancen.

El 28 de juny de 1859, a dos quarts de deu del matí, Monturiol i quatre dels seus tripulants fidels van entrar per l'escotilla d'aquella nau estraforària en forma de peix, anomenada Ictineu i es van submergir a les aigües tranquil·les del port de Barcelona fins arribar a una profunditat de deu metres. Tot això sota la perplexa mirada curiosa de milers de ciutadans catalans que es van acostar aquell dia al Moll de la Fusta per tal d'assistir a la primera immersió d'un submergible.

D'aquesta efemèride ara ja en fa cent cinquanta anys i, amb molta justícia, al llarg d'aquest any se celebra l'any Monturiol per tal de conèixer i reconèixer el fascinant llegat del genial inventor figuerenc.

Seguint la perseverança, la inquietud, el rigor, el talent i també un punt de temeritat, els alumnes del Projecte Ictineu de l'Institut, conjuntament amb l'ajuda d'altres alumnes del centre, professors i gent aliena a la comunitat educativa del Monturiol com Joan Isern (exalumne, i creador del retallable de l'Ictineu), entre molts altres... al llarg d'aquest curs han realitzat un fantàstic projecte per tal de donar a conèixer la figura de Narcís Monturiol entre els més petits. El projecte s'inclou a la pàgina web del centre (www.iesmonturiol.net/ictineu), on podem trobar un conte animat que il·lustra el que podria haver estat la primera immersió de l'Ictineu, amb un món fabulós, on els animals submarins es queixen a Monturiol de com estem deixant de brut el fons del mar. També hi trobem una cançó, on hi sentirem la veu de Monturiol animant els seus tripulants i d'altres materials didàctics per tal d'acostar el personatge empordanès als més menuts de casa.

Cal fer ressò de tot el procés de creació d'aquest projecte i amplificar el bon ambient que s'ha creat entre tots els participants i no parlem només dels alumnes, també dels professors que han estat fent feina de formiguetes posant cada un d'ells part del seu talent. Però això no és casualitat ni atzar, des de ja fa uns anys l'Institut Narcís Monturiol és un exemple de rigor en la feina d'educar, un exemple de treball multidisciplinar i cooperatiu entre tota la comunitat educativa, un exemple de mestratge en la navegació en aigües turbulentes, un exemple del saber fer i escoltar, un exemple en la implicació al Projecte Ciutat, i un exemple en l'autocrítica i la voluntat de progrés.

És per tot això que ens sentim tan orgullosos de portar el nom de Narcís Monturiol, i sobretot, de ser del Monturiol.

Faló Garcia I Pellejà
Tutor Projecte Singular Ictineu

Consell De Redacció: Gabi Gómez, Miquel Turró, Fernando Aisa, Pep Invernó, Estel Collado i Albert Portas
Col·laboradors: Rosa Abulí, Julieta Aguilera, Lluís Bosch, Pere Canela, Clara Capalleras, Sandra Carbonell, Mireia Català, Eduard Clarà, Ferran Fernández, Rafel Garcia, Carla Gràcia, Helena Guirao, Tamara Gutiérrez, Miquel Juvanteny, Quintín Manzano, Adrià Melendre, Pep Plana, Flora Prieto, Teia Roca, Sara Rodríguez, Llum Salvo, Robert Sánchez, Càndid Sempere i Yasmine Urbano.

Contacte: ictinews@gmail.com

EL COMÈNIUS CRÒNICA D'HONGRIA

H. Guirao, C. Capalleras,
T. Gutiérrez, E. Collado i Y. Urbano

“Que és dura, la vida del Comenius!” va exclamar en Fernando.

Eren les cinc de la tarda i el cel ja era fosc. Els avets dels voltants es retallaven contra el cel recordant-nos que feia fred i alguna estrelleta petitona començava a brillar... però nosaltres, el fred, només el notàvem a la cara. Estàvem submergits dins una piscina exterior d'aigua termal, amb bancs de bombolletes inclosos. Tal com ha de ser si vas a Hongria.

Però la gent del voltant ja s'havia adonat feia estona que aquells que no els deixaven gaudir de les saunes amb tranquil·litat com feien sovint eren especials... No eren uns quants papes i mames molt enrotllats i amb famílies molt nombroses, no. Era l'equip del Comenius que atacava de nou, aquest cop a Hongria!

L'estada a les termes de *Zalàkaros* no podia faltar en el dia de Sant Martí (una data remarcada en el calendari hongarès). Com tampoc podia faltar el sopar típic, amb sopa, oca i carn empanada amb salsa de gerds. I moltes fotos, bromes i fins i tot una cançó per part dels professors... que diríem que no bevien la mateixa aigua que nosaltres.

A la resta de clients del restaurant ningú els ho havia explicat, però ja feia dos dies que ens ho estàvem currant per a merèixer el bany!

Barrejant idiomes durant les vint-i-quatre hores del dia, ja havíem passat per la cerimònia d'inauguració, una plantada d'arbres (el nostre el vam batejar com a “Narcís” i unes plantetes del

costat “Monturiolets”!), les presentacions dels temes - sovint improvisades -, un dinar a peu dret al mercat, i una classe de balls típics consistent en dues hores de salts sense parar, i si haguéssim pogut, haguéssim seguit!

I dimarts debats tot el dia. Ens havíem exprimit el cervell sobre temes com la religió, l'avortament, la dona en la societat, els matrimonis homosexuals, els sistemes educatius, l'adopció i l'eutanàsia, entre altres. Cada país és tot un món i els temes es veuen des de molts punts de vista.

Donava un aire de professionalitat veure el menjador i la biblioteca plens d'alumnes i professors treballant tots a una. Alguns prenen apunts a la llibreta, d'altres feien murals, i els més moderns utilitzaven els portàtils. I tothom que podia feia traduccions simultànies. Voleu motivació per a aprendre idiomes? Marxeu d'intercanvi, a nosaltres ens va funcionar.

Mentrestant les tasses de te i de cafè buides s'anaven apilant sobre la taula-bar... a més a més d'anar menjant aquelles boníssimes pastetes de formatge que ens portaven tot sovint. I les galetes!

Eren hores intenses i molt estimulants. Tanta reflexió i anàlisi ens amaraven de tal manera que alguns acabàvem reflexionant també pel carrer, durant els àpats, o a casa abans d'anar a dormir.

L'Alice, com a bona italiana amant de la moda, fins i tot analitzava les sabates de la gent i conclouia que els hongaresos s'hi miren molt, amb això del calçat.

Dimecres al matí també havia tocat treballar. Calia acabar de tancar-ho tot i escriure les propostes de treball de cares al futur... per a preparar la trobada de Grosseto, l'última de les quatre d'aquest projecte. Era l'hora de l'intercanvi d'adreces de correu electrònic i *facebooks*. De totes maneres els veterans confiàvem plenament amb la Sena, una turca molt decidida i organitzada que no deixa passar una setmana abans no ens ha enviat a tots un quadre amb totes les adreces de contacte.

I finalment, ben puntual (cosa no massa habitual durant aquella setmana) va arribar l'autobús i va començar el relax: cap a les termes! Si estàvem a Hongria, teníem ganes de conèixer el país, i si era típic anar a les termes, nosaltres encantats, només faltaria!

Dijous al matí se'ns notava que el vespre de dimecres havia estat el millor equador per a la setmana. Però ara s'intuïa el final... massa d'hora, com sempre.

Abans de dinar tocava la cerimònia de cloenda -la part "seriosa"-, i a la tarda teníem lliure, per a passejar amb tota la gent que ara ja coneixíem bé, mirar alguna botiga, potser començar a endreçar la maleta... i preparar-nos per a la festa. El divendres ja el passaríem fora de Nagykanizsa, concretament... a Budapest.

De la cloenda ens en va sorprendre la improvisació. Com que ningú sabia quan tocava, tots ens ho vam treure de la màniga. I llestos. Els hongaresos van optar per deixar improvisar al que més anglès sabia. Les catalanes vam agafar un full i vam posar-hi les quatre frases de sempre. Què voleu que diguem? La veritat. Que ha estat una setmana fantàstica, una molt bona experiència i que ens enduem un munt de noves coneixences. I creieu-nos que sí, malgrat les distàncies algunes d'aquestes amistats es mantenen.

I això és més o menys el que va dir tothom. En realitat, no importava. La qüestió era allargar el comiat. Mentrestant, per ordre del *Dj*, circulava un paper on podíem apuntar les nostres cançons preferides per a ballar-les a la nit. Ens prometien un cop d'internet i ens demanaven varietat total. Discoteca totalment a la carta!

L'única cosa que s'havia preparat amb una mica d'antelació eren les traduccions per a la cançó oficial de l'*Eutopia*, el nostre projecte. Sobre la base de la cançó *Wonderwall*, els francesos havien pres la iniciativa de crear una cançó pròpia... i la resta, a intentar quadrar les traduccions amb la melodia! Reconeixem que no tot quadrava a la perfecció i que no tothom afinava, però vam cantar-la, i tant que sí! Una prova superada més.

Els plans de la tarda van ser diversos. L'Estel i la Yasmine, acompanyades del seu corresponent i d'unes quantes italianes, van poder donar un volt per la petita ciutat i fins al centre comercial. Van poder riure una bona estona dels accidents de l'Estel i la Valentina al tobogan de les termes. No, definitivament, els flotadors de *donut* d'Hongria

no van bé. I definitivament, un grup d'italianes parlant i rient són un espectacle divertidíssim.

Després de les rialles, les catalanes i l'hongarès vam deixar el mig *Italian Team* fent un *espresso* (com no), i es van dirigir cap a casa. S'acostava la nit... au, a *desmelenar-se!*

Mentrestant, d'altres com l'Helena i la Clara havien tornat aviat a casa, havien d'arreglar-se. Per tornar a la casa tenien una bona aventura amb tren. Cada dia era una sorpresa a veure quin tipus de tren es trobarien, uns semblants als de la pel·lícula de Harry Potter, d'altres de més nous, més vells.... tenien cada dia més de tres quarts d'hora en tren! La veritat és que a la tarda no tenia massa importància però al matí... no era ben bé el mateix, era tot un sacrifici aixecar-se tan i tan aviat!

De la festa direm que el lloc era molt coquetó, el sopar molt variat... i la música encara molt més. El *Dj* havia complert la seva paraula i sonà música d'arreu del continent.

Del tast de vins dels professors no en direm res més... tampoc de les cerveses que van seguir-lo. Segur que eren molt bones, la cara si més no era de felicitat total! I bé, passarem de puntetes per sobre dels salts i els jocs de rotllana que abundaven a la pista de ball, i de l'Attila que saludava els alumnes des de l'altra punta de la pista. Això sí, direm que algú va tenir una gran idea i de tres cadires en van fer un pòdium, i també direm que vam aprofitar al màxim aquesta idea. Tots, vam aprofitar aquella esplèndida nit, ballant tothom amb tothom. Però ja està. No direm res més, que tant tant i ja ho hem dit.

I suposem que és aquesta felicitat que ens va donar l'energia necessària per a llevar-nos abans de les sis del matí i assegurar-nos que tot estigués a punt. De totes maneres, qui s'hi negaria? Ens esperava un divendres per la preciosa capital... i una última nit per gaudir dels ponts il·luminats per sobre del Danubi, i de la companyia dels francesos, els alemanys, els turcs i les italianes a l'hotel. Ens esperava un gran dia ple d'emocions i un munt de coses per descobrir, però hi havia un inconvenient important: deixàvem Nagykanizsa i la majoria de les nostres famílies acollidores i corresponents. Era tot plegat una barreja de sentiments: volíem descobrir Budapest però sense marxar de Nagykanizsa. Vam acomiadar-nos de les nostres famílies amb abraçades ben fortes i recordant la setmana. Gràcies a elles havíem pogut conèixer Hongria des de dins: l'idioma, el menjar, la història...qui més qui menys té alguna anècdota de la seva família des de gossos amb rastes a dormir a l'habitació amb els pares.

El sol ens va obsequiar amb un dia lluent i fantàstic, i la ciutat de Budapest es presentava majestuosa a banda i banda del Danubi mentre creuàvem el pont de les Cadenes. L'edifici del Parlament és al·lucinant, i val la pena pujar a peu - i veure els trenets com et passen per davant - per a veure tota la ciutat des dels jardins del castell de Buda (Buda de Buda-Pest, no el Buda

del budisme). I vinga fer fotos, sobretot de grup, i circular pels miradors i amarar-nos de la companyia i de la majestuositat de la ciutat. Fins i tot vam tenir temps de parar a comprar uns dolços típics molt curiosos. Una mena de cilindre de pasta lleugerament dolça, que podies demanar sols, coberts de sucre, de xocolata, de nous... i realment eren boníssims! També vam dinar pel camí, els entrepans que dúiem tots iguals, preparats pels nostres cuiners, els alumnes d'hostaleria.

I massa aviat, a quarts de tres del migdia, ens van anunciar que era hora d'anar cap a l'hotel... ja arribava l'hora del segon comiat. Les famílies i la majoria dels corresponents s'havien quedat a Nagykanizsa, però alguns companys de l'equip hongarès havien vingut amb nosaltres a Budapest.

Després de moltíssimes abraçades, d'adéus i d'haver assumit la idea, es va decidir que ens podien acompanyar fins a l'hotel. Així que el comiat va ser doble. La caminada fins a l'hotel va ser un regal però, una estoneta més! I així van proliferar més llàgrimes, va costar més desenganxar-nos, tots teníem molt a dir-nos, de cop i volta, i els professors tampoc desfeien els seus grups. Tampoc tenien gaires ganes d'arrossegar els seus alumnes fora del petit *hall*. Però es feia tard i el xofer devia començar a protestar. Au, últim adéu. I una pausa per a recuperar-se, mentre pujàvem les maletes a les habitacions.

Per al *Catalan Team* començava una nova etapa: tarda-vespre pel centre. En solitari i sense que ningú ens conegués. Lupi!

En Fernando, molt pacient i amb relativa alegria, va aguantar el circuit per totes les botigues de roba i sabates. Pobre Fernando, amb 5 dones a qui els encanten les botigues! I encara ens seguia el joc i comentava les peces amb nosaltres! Fins que començàvem a allargar-nos i encara no havíem comprat els records per a la família... Per sort els llums i els carrers amples i plens de gent també feien la sessió de *shopping* més agradable. Que preciós que és el centre...

Però la millor inversió del vespre va ser, sens dubte, el sopar! Els més veterans, un bon *dürum kebab* (la tradició continua, no pot ser un Comenius sense un kebab!), i l'Helena i la Tamara un parell de tallades de pizza, d'aquelles que no es salta ni el professor de dansa hongaresa del dilluns. Per postres ens vam enamorar de dues terrines que no sabíem exactament què contenien... i van resultar ser d'arròs amb llet. Deliciós. Deliciós el sopar i delicioses les rialles, perquè

ja feia una estona que ens havia agafat "la risa tonta" i no sabíem de què rèiem. Només sabem que rèiem molt. I que aquell cop només havíem begut aigua.

Teníem Budapest als nostres peus, i amb un bon gust de boca i un gran somriure, ara tocava tornar fins a l'hotel. Anàvem abrigats fins a dalt de tot amb les boines, gorros i bufandes. Potser va ser el fred, el kebab... qui sap però ens va agafar per fer una mica l'indi pels carrers de Budapest. Una divertida tornada cantant "*Les oques van descalces*". S'ha de dir que ens vam sentir observats contínuament. Però vaja, què més donava! Nosaltres només fèiem que riure! Potser era que els hongaresos no estan acostumats que la gent canti i balli pel carrer. Aix, aquests mediterranis que som molt escandalosos...

Teníem una multitud de plans per poder sortir però finalment vam decidir quedar-nos a l'hotel amb l'equip francès. Els professors estaven gaudint d'unes cerveses tots junts i al final va resultar que ens vam acabar ajuntant tots a l'habitació de les noies franceses. En van sortir rialles, opinions, cançons cantades i tocades amb la flauta travessera! Sí, sí hi havia una cançó de Turquia que se'ns va enganxar tot el viatge!... La festa s'anava animant. Vam començar sent els francesos i les catalanes i poc a poc van anar arribant els turcs, les italianes i alguns alemanys. Ens ho estàvem passant genial entre una cosa i l'altra però l'endemà nosaltres érem els primers de marxar. Finalment doncs, tocava plegar veles i anar a dormir, tot i que les del *Catalan Team* vam estar una estoneta més juntes en una de les habitacions. Tots vam pensar-ho, no hi ha alguna manera de recular en el temps i poder estar més dies a Hongria tots junts?

El despertador va sonar aquell matí, vam aixecar-nos i recollir-ho tot contra la nostra voluntat. Com podia ser que la setmana hagués passat tan ràpid? Vam trobar-nos amb un esmorzar fantàstic amb el qual ens vam posar les botes. Vam pensar que no sabíem quan tornaríem a menjar i per això vam emportar-nos alguna coseta, tot i que hi havia un cartell ben gran que posava "prohibit emportar-se res". Si algú hagués obert el bolso de la Clara en aquell moment s'hagués trobat amb un arsenal de pomes, pa i entrepans. Però com que ningú ens va veure...

Al *hall* de l'hotel ens esperava una gran sorpresa, la majoria dels nostres companys s'havien llevat expressament per dir-nos adéu! Va ser tot un detall que vam agrair molt. Mentre en Paul ens

manava la pressa per marxar nostres seguíem dient-nos adéu, abraçant-nos i xerrant... un moment que haguéssim volgut fer etern. Un cop a l'autobús fèiem adéu tot pensant: els tornarem a veure? Tant de bo! L'autobús marxava del nostre hotel molt d'hora quan tot just Budapest començava a despertar-se i les primeres persianes començaven a pujar. Aquell carrer tan principal ara adormit, era on havíem passat la nit anterior tot rient i fent l'oca pel mig del carrer.

Amb les maletes ja facturades i a punt de marxar, no vam tenir massa temps de res. L'equip francès i el català es disposaven a tornar cap a la terra del pa amb tomàquet i la terra dels formatges respectivament. L'avió va enlairar-se, Budapest anava quedant endarrere i s'anava fent petit igual que Hongria. Com no podia ser d'una altra manera l'avió es posava sovint de costat, cosa que inquietava la Clara i l'Helena, ja que per a ella era el seu primer cop. Vam fer escala a Zurich i no teníem massa temps, vam haver de córrer! Mentrestant ens vam acomiadar de l'Anne Claude, una de les professores franceses que se n'anava a París. En un tres i no res, ja tornàvem a ser a dalt l'avió, aquest cop sí, direcció Barcelona i en un trajecte on van sortir converses realment molt interessants.

Ara sí que ja ens n'havíem de fer a la idea, ja tornàvem cap a Figueres, la nostra estada a Hongria s'havia acabat. Però tot i això tots en guardem un dolç record que mai no oblidarem. Juntament amb tots aquests records ens vam emportar una petita part d'Hongria amb nosaltres. Una vegada més ha quedat demostrat que cal mirar més enllà de la religió i el país. Alumnes de diferents països hem estat convivint una setmana on hem gaudit, hem après i hem fet un munt d'amics. El Comenius estreny lligams i esborra fronteres.

INTERCANVI DEL CF D'AUTOMOCIÓ A ITÀLIA

Alumnes d'Automoció

Pasta, pizza i ..... Ferrari!

Per tercer any, alguns alumnes del CFGM d'Electromecànica de vehicles van poder participar a l'intercanvi a Itàlia durant el mes de novembre de 2009. Heus aquí les impressions personals d'un parell d'alumnes participants:

El viatge a Itàlia, per a mi va estar molt bé... podríem dir que és el millor viatge que he fet mai.

Encara que vam haver de matinar cada dia i fer un diari de tot el que fèiem i de les explicacions que ens donaven a les empreses que visitàvem, va valer la pena perquè vam poder visitar les empreses més importants i famoses del món de l'automòbil.

Pocs cops a la vida podré veure els Ferraris, les Ducatis, els Lamborghini i la resta de vehicles i les seves respectives fàbriques que he vist a Itàlia.

Així doncs, si t'agraden els cotxes i els motors, recomano aquest viatge, perquè jo m'ho vaig passar molt bé, tant per les visites com per haver estat amb els amics i els companys. Aprens i, a més, t'ho passes bé.

Això sí, només vaig trobar una pega: el viatge amb autobús és terrible, sembla que la carretera no s'acabi mai...

Ferran Fernàndez

L'intercanvi que vam fer aquest any, va ser de gran interès per part meva ja que vam poder visitar les millors marques de tot el món com: Lamborghini, Ducati, la gran marca Ferrari, etc. Poder veure aquest cotxes a la vida real ja és difícil, i poder-los veure amb dues setmanes és impressionant, poder veure la fàbrica, com els fabriquen, visitar el museu, veure cotxes mítics de la marca,...

Els hostals, van estar molt bé i el menjar... tot el dia el mateix, pasta, pizza, però d'això ja n'èrem conscients abans de marxar.

Aquest viatge, si em donessin l'oportunitat de tornar-hi, sense cap dubte hi aniria de cap!!!!

Pere Canela

CICLE D'IMATGE PERSONAL A AMBÉRIEU-EN-BUGUEY

Alumnes de Perruqueria

Una experiència inoblidable

Del 2 al 21 de novembre de 2009 les noies de CFGM de Perruqueria vàrem estar tres setmanes a França, fent una estada de pràctiques de formació a diferents empreses del sector, acudint a diferents classes, col·laborant amb la resta dels nostres companys/es francesos/es en el show que organitzava l'escola CECOF i també vam fer diferents sortides lúdiques.

El primer dia va ser un dels millors, ja que ens van ensenyar les instal·lacions del centre CECOF. El lloc que ens va cridar més l'atenció, tot i que semblava estrany, van ser les habitacions i el seu pati, que van quedar àmpliament fotografiats. Un cop instal·lats i amb la panxa plena vam fer la primera sortida a Ambérieu, vàrem comprar coses que ens faltaven i, evidentment, menjar per guardar dins l'armari. En acabar d'això vam visitar al poble i ben aviat cap a sopar al centre de acollida. L'endemà vam fer una sortida a un poble medieval anomenat Perrouges, vam comprar un pastís de formatge boníssim fet artesanalment i vàrem visitar l'església, la plaça i tots els carrers i carrerons que ens situaven fàcilment dins l'època.

El dimecres ens van reunir a totes a una sala on vam poder conèixer els nostres corresponents. Hi van haver dues noies franceses que ja ens varen convidar a casa seva el mateix dia. La resta de companyes es van quedar a dormir a l' internat, on l'endemà començarien l'aventura d' anar a treballar amb els corresponents.

Dissabte ens van portar al CECOF ja que el diumenge ens havíem d'aixecar molt aviat per anar a París i fer-hi una estada de 2 dies. Un cop vam arribar a París no

vam saber trobar l'hotel fàcilment, perquè estava als afores, però preguntant i preguntant finalment vam arribar-hi. A la tarda amb el metro i cap a veure la Torre Eiffel. A l'hora de tornar a l'hotel no sabíem el camí, totes estàvem cansades i l'únic que volíem era anar a dormir perquè l'endemà ens esperava un tour de 4 hores caminant per veure els llocs més emblemàtics de París. Vàrem quedar a la Plaça de Saint Michel, on un grup d'estudiants espanyols, per treure's alguns calerons, fan tours "gratuïts" demanant la voluntat... com que gairebé ningú de nosaltres escoltava, vam fer la ruta per lliure i vàrem tenir temps per visitar més coses i anar de botigues. Novament en ruta cap Ambérieu perquè l'endemà ens esperaven a l'empresa. Va ser una setmana més distreta perquè hi havia la festivitat de Sant Martí i alguns alumnes vam aprofitar per conèixer Ginebra i d'altres van estar amb la família, fent activitats com anar a la neu. El diumenge, ens vam tornar a trobar totes al CECOF per anar a una fira d'estètica i perruqueria a Lyon on també feien shows. Vam passar-hi tot el dia i al vespre ens vam quedar a l'internat. Dilluns vam veure un show de perruqueria que feien els mateixos alumnes. Ja s'acostava l'última setmana i vam deixar les famílies per quedar-nos a l'internat i assistir a les classes com unes alumnes més del CECOF. El dissabte vam agafar al tren i cap a Lyon de compres i a la nit sopar de comiat on van assistir professors i alumnes. Ens van donar uns diplomes i en acabar de sopar vam tornar al CECOF, on va començar una guerra de coixins entre perruqueres i mecànics que va intentar ser apaivagada per un professor que

ens va demanar que no féssim tant de soroll... Ben cansats ens posàvem a dormir perquè al cap d'unes hores ens havíem d'aixecar perquè començava el viatge de tornada cap a casa.

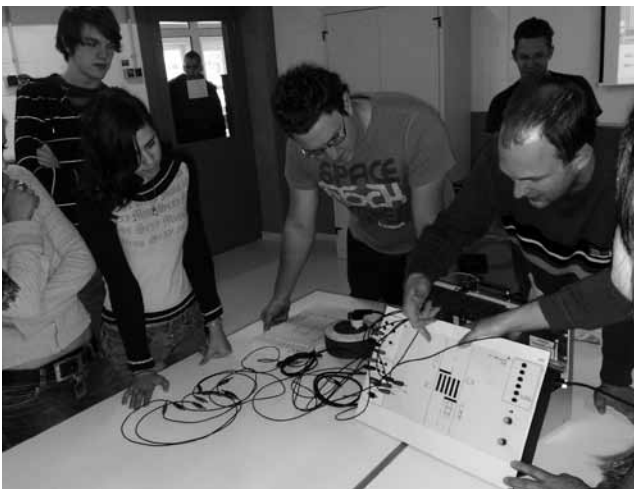
La valoració de totes les participants és que creiem que ha sigut una experiència molt bona. Recomanen a tothom que en tingui l'oportunitat que hi vagi, ja que és una experiència única i que et fa créixer molt com a persona.

INTERCANVI DELS CICLES D'ELECTRÒNICA I ELECTRICITAT

Pep Plana

Més val viure-ho que no pas que t'ho expliquin

Un any hi anem nosaltres i al següent vénen ells. Així és com alternem les estades en intercanvi amb Staatliche Berufsschule I de Kempten, un institut de Formació Professional de l'estat lliure de Baviera (Alemanya). Aquest any els tocava venir a ells, i així un grup de 15 estudiants d'"elektrotechnik" i "IT-technik" (estudis similars als d'electricitat i electrònica de grau mitjà i superior que fem aquí), han passat 20 dies fent pràctiques en empreses, elaborant treballs pràctics per a un projecte, i coneixent-nos a nosaltres i el nostre entorn.

En Hans, és un dels professors que aquest any ha acompanyat el grup d'estudiants alemanys. Era el primer cop que visitava l'Empordà i, tot i que els seus companys que ja havien estat a Figueres abans li n'havien fet cinc cèntims, en una conversa que teníem em preguntava coses com:

- Com és que aquí gaudiu de la festa dels toros, és cruel, no ho entenc i m'agradaria entendre-ho, m'ho pots explicar?..... a on puc veure expressions del vostre folklore com el flamenco? ..... aquí parlu un dialecte de l'espanyol, veritat?.....

Bé, vaig intentar explicar-li alguna cosa, però en aquests casos, fer-ho et dóna la sensació com si el teu interlocutor creïes que el vols convèncer d'alguna cosa, com si li volguessis "vendre la moto". En veritat, el que dóna la resposta a preguntes com aquestes, com ha de ser, és la pròpia vivència. En Hans, quan va ser a Girona coincidint amb l'època de fires, va veure com els marrecs de Salt aixecaven un 4 de 7 a les escales de la catedral i que es ballaven sardanes a la Plaça de la Constitució... També, va anar descobrint, entre d'altres coses, que el català es parla amb naturalitat i certa normalitat i que és idioma oficial.

El que vaig saber després i em va xocar una mica, és que en Hans ja havia estat abans a Catalunya, concretament a Barcelona.

EUROWEEK 2009: DESTÍ ESLOVÀQUIA

Quintín Manzano

Alguna vegada heu sentit parlar de l'Euroweek? Es tracta d'una trobada d'alumnes de diferents països europeus en una ciutat del nostre continent diferent cada any. El nostre Institut té la sort de participar en aquesta iniciativa, representant l'Estat espanyol. Al final de cada curs es demana a alumnes que estiguin interessats a participar en aquest projecte que omplim un paper per poder fer posteriorment una selecció dels escollits per viure aquesta experiència. Aquest any passat vam ser vuit alumnes de cursos diferents els afortunats de poder formar part de la història de l'Euroweek: la Carla Gracia i en Quirze Casteys de 4t d'ESO, l'Elena Roig, la Mercè Llauro, la Marina Castro i en Pau Ballart de 1r de Batxillerat i per últim en Víctor

Lahoz i jo mateix de 2n de Batxillerat. Tots vuit quan ens van comunicar que estàvem seleccionats per viatjar a Eslovàquia vam sentir una gran satisfacció i alegria. Alguns del grup encara no ens coneixíem ja que n'hi havia que havien arribat nous al centre i la preparació del viatge amb l'estada allà inclosa va servir per fer-nos entre tots amics. Des de l'inici del curs fins als dies abans de marxar vam estar quedant després de les classes amb el professorat que ens va acompanyar per preparar alguna activitat i fer-nos una idea del programa que s'havia elaborat. Quasi totes les hores que ens vam quedar a partir a dos quarts de tres de la tarda eren per preparar una cançó que havíem de cantar sobre un escenari. Cada país en preparava una o ballava el seu ball típic, nosaltres vam decidir afinar les nostres veus i cantar una cançó en català. Les hores de preparació i de treball hi van ser, però el resultat final va ser regular, causat pels nervis o per la por escènica d'actuar davant de més d'un centenar de persones. L'experiència prometia ja que els vuit dies que estaríem fora de les nostres llars estaríem en un país estranger allotjats en cases d'altres famílies i durant el dia envoltats d'alumnes d'altres països europeus. El viatge va començar el diumenge dia 27 de setembre quan a mig matí ens vam dirigir cap a l'aeroport de Girona on vam agafar un vol en destinació Eslovàquia acompanyats per dos professors en Xavier Torruella i l'Alfred Ascaso. Cal agrair infinitament a en Xavi l'oportunitat que ens va donar de seleccionar-nos per al viatge i comunicar-nos al moment tots els preparatius de la sortida. Després de poques hores de vol vam arribar al país que ens esperava, un cop allà vam sortir als afores de l'aeroport on ens esperava un autocar per traslladar-nos a la ciutat eslovaca on es celebrava l'Euroweek. La ciutat escollida aquest any passat va ser Trnava. L'autocar on havíem pujat ens va deixar en el lloc de reunió de cada tarda quan finalitzaven les activitats programades, un pàrquing d'una gran superfície comercial. Aquí estaven citades les famílies d'acollida per recollir els seus allotjats. Recordo que jo vaig ser el primer en marxar ja que la coordinadora eslovaca amb una llista de nosaltres a la mà se'ns va acostar i va assenyalar el meu nom. En aquell moment amb la maleta i la bossa de mà a les mans em vaig acomiadar dels meus companys i vaig seguir la meva nova família. Ens vam dirigir cap al cotxe on vaig deixar el meu equipatge i a continuació ens van portar al supermercat on la mare de família havia de fer algunes compres. D'aquells minuts recordo que la mare de família i la filla gran anaven davant meu parlant en eslovac, el seu idioma i jo tot darrere callat sense saber què dir i sense entendre res del que deien lògicament. Va donar la casualitat que de la família que m'havia tocat cap membre sabia parlar anglès, així doncs la comunicació entre nosaltres va ser mínima. Alguns dels meus companys van tenir més sort que jo en aquest aspecte ja que l'estudiant més o menys de la nostra edat estudiava l'anglès a l'institut igual que nosaltres. La manera de comunicar-nos que tenia amb la meva nova família era per signes i pel traductor ja que jo no sabia l'eslovac i ells no sabien res d'anglès

ni de castellà per descomptat. Després de les compres del supermercat vam pujar al cotxe i vam arribar a la meva nova casa. L'habitatge on viuria durant aquesta setmana em va semblar preciós: es tractava d'una casa bastant gran de dues plantes amb un ampli jardí on si es volgués es podria edificar una altra casa. La decoració era un aspecte que la mare cuidava molt, cada estança de la llar estava adornada amb elements decoratius de la mateixa tonalitat de colors. Tot estava impecable no hi havia ni una mica de pols, la neteja i la total perfecció eren aspectes que per a ella eren bàsics. Un cop vam arribar a casa em van ensenyar la meva nova habitació on m'hi vaig instal·lar. Em van preguntar si tenia gana, què volia sopar, quan em volia dutxar... totes aquestes qüestions mitjançant el traductor ja que no compartíem llengüatge. Després d'aquestes preguntes i respostes via Internet va arribar l'hora de sopar. Personalment era una de les pors que tenia, el menjar d'un altre país. Estic acostumat a la cuina mediterrània i a menjar quasi sempre el mateix, però tot el que va cuinar la mare de família era boníssim. Després de sopar tots vam seure al sofà a veure la televisió, com que estava en eslovac no entenia res i em limitava a veure les imatges retransmeses. Seguidament vaig ajudar-me del gest de dormir per dir que marxava cap a dalt al llit i així va ser, després d'aclarir a quina hora m'havia d'aixecar el dia següent.

Després de passar la meva primera nit a una llar d'un petit poble de Trnava vaig llevar-me a les set del matí ja que a dos quarts de vuit havia de pujar a un autocar amb la meva corresponsal per dirigir-nos cap al lloc de trobada. Allà on ens va deixar l'autocar ens vam reunir tots els representants del nostre institut amb els dos professors acompanyants i amb la resta d'alumnes dels altres països per fer una cercavila cap a l'institut amb una gran bandera que cada país portava alçada. Després de la caminada amb les banderes alçades vam arribar al centre educatiu o es va celebrar la cerimò-

nia inaugural de l'Euroweek 2009. A continuació vam conèixer els dos nostres guies, una parella d'estudiants que anirien amb nosaltres a tots els llocs. De dotze a una vam dinar al menjador de l'institut, amb aquest àpat ja ens van haver d'acostumar amb els nous horaris, això la veritat ens va costar ja que aquí dinem i sopem molt més tard que allà. Havent dinat vam organitzar tots els països en una gran sala un Buffet Internacional. Cada país vam portar una sèrie d'aliments típics del nostre lloc d'origen amb l'objectiu de la posterior degustació per part de la resta de participants. El pa amb tomàquet, el pernil, el fuet, la botifarra, els fruits secs... van tenir èxit ja que es va acabar quasi tot. Aquesta activitat s'iniciava a les tres de la tarda i de cinc a set teníem el sopar. Aquí ja es veu el canvi d'horaris entre el nostre país i Eslovàquia. Una vegada vam sopar amb el o la nostra corresponsal ens dirigíem cap a casa. Com a molt tard cada dia a dos quarts de vuit ja estàvem a casa allotjats i feia hores que havíem sopat.

Va arribar dimarts, ens vam aixecar a la mateixa hora i també ens vam dirigir cap a l'institut, on quasi sempre portàvem a terme les activitats programades. De nou a dos quarts de dotze vam fer uns tallers d'activitats manuals i vam conèixer la nostra guia dels següents dies, ella era la Mònica la professora de castellà del centre. Era una dona senzilla caracteritzada per la

seva amabilitat i atenció cap a nosaltres. Després vam dinar com sempre al menjador de l'institut i seguidament a la tarda ens vam dirigir a la plaça major de la ciutat on, per ordre, cada país anava pujant a un gran escenari on es ballava el ball típic o es cantava una cançó anteriorment preparada. Després d'això amb els nostres guies vam visitar els racons més interessants de la ciutat i a les sis ja estàvem de nou a l'institut per sopar. A continuació d'aquest àpat amb els nostres corresponsals ens dirigíem cap a casa on finalitzaven el dia. Després de passar aquesta nit ens vam llevar i ja estàvem a la meitat del nostre viatge. Era dimecres 30 i l'organització va dividir tots els països participants en dos grups. Uns vam anar a visitar un castell de gran importància històrica del país a la localitat de Modra i

els altres van dirigir-se cap a conèixer la capital del país Bratislava. Després d'aquestes visites vam tenir temps lliure fins que va ser hora de dirigir-nos cap a l'institut on ens esperaven els nostres corresponsals per anar cap a casa a sopar. La programació de dijous va ser la mateixa, però invertida: els que vam anar al castell vam anar a Bratislava i els que van visitar la capital van anar a veure el castell. Després de passar la penúltima nit a Trnava va arribar l'últim dia d'activitats programades, era divendres dos d'octubre. El dia abans els nostres guies ens van passar un paper on ens havíem d'inscriure en un esport de les jornades esportives de divendres. Dos o tres persones de cada grup feien el mateix esport, hi havia bàsquet, volei, tennis taula... Això es va allargar fins a dos quarts d'una que és quan teníem el dinar a taula. Per finalitzar la setmana tots els participants ens vam dirigir cap a una gran sala d'actes del centre on hi havia un buffet lliure i concert per a tots nosaltres. En acabar aquest ball ens van fer seure a les graderies i un representant de cada país participant es dirigia cap a l'escenari del fons on es pintava tota una mà i la fixava sobre un enorme paper. D'aquesta manera hi havia marcades les mans d'un representant de cada país que havia participat en l'Euroweek. Finalment, amb els nostres corresponsals van anar al pub discoteca més famós de la zona per divertir-nos una mica més. En tancar el pub vam ser recollits cadascú de nosaltres per la nostra família d'acollida per anar a dormir cap a casa. El dia següent, el dissabte, ja no hi havia activitats programades i la família ens va portar a cadascú de nosaltres on va voler: de compres, a veure uns magnífics jardins, a algun museu... Aquest va ser el darrer dia de l'estada a Trnava ja que el dia següent ja tornàvem a casa nostra.

En resum cal afegir que van ser uns dies que mai més es tornaran a repetir. És una experiència que tothom que pugui hauria de viure ja que estar en un país estranger allotjat en una família que no és la teva durant vuit dies no té preu. Quasi tot són records positius remarcant per exemple que va ser la primera vegada que vaig pujar en un avió, també va ser el primer cop que m'allotjava a una llar que no fos la meva... Sempre recordaré com les dependents de les botigues a les quals anàvem no m'entenié allò que els volia dir i jo ja els ho deia en anglès, en castellà, en català i de cap manera ens fèiem entendre; era divertidíssim. Un altre episodi positiu va ser a l'hora de marxar, quan m'acomiadava de la meva família d'aquells dies amb els regals que m'havien fet. L'únic aspecte negatiu per la meva part va ser la comunicació, ja que en el meu cas va ser nul·la per falta d'idioma. Això em creava incomoditat i quan parlava via Internet amb els meus amics els deia que volia tornar ja que sense parlar amb ningú no podia estar. Des d'aquí animo a totes aquelles persones que vulguin viure aquesta experiència que no ho dubtin i s'animin ja que obtindran una vivència que sempre recordaran.

VIATGE A ITÀLIA DE 4t D'ESO

Carla Gràcia

Podríem començar aquest viatge amb una pila de sinònims, podríem començar dient que ha estat un viatge ple de noves amistats. Tot va començar a l'autobús. Tots estavem nerviosos i teníem unes ganes tremendes d'arribar. Sobre les 9 del matí vam trepitjar per primera vegada terres d'un poble italià. Sirmione era un poblet amb un llac ple de boira. Estàvem tots tan cansats que no ens en vam adonar ni que ja érem a Itàlia. La pròxima

parada: Verona. El primer colisseu, la primera ciutat, el primer dinar. Vam visitar la casa de Julieta i bé, tots li vam tocar una t... (bé tots sabem el que li vam tocar). Vam escriure els noms dels enamorats o dels amics a la paret i vam anar a fer una volta a veure què hi podíem trobar. Vam acabar tots com zombies, i vam arribar al nostre primer hotel: L'hotel Eddie. No era massa gran, però ens ho vam passar súper bé anant d'habitació en habitació a jugar a cartes, tocar la guitarra, menjar, cantar, ballar i jugar a jocs...

Al dia següent tocava: Murano i Venècia! Bé, crec que aquell dia, va ser triomfant. Al matí vam agafar el vaporetto direcció Murano. Vam anar a visitar el bonic poble i la seva fàbrica de vidre. Era una cosa al·lucinant veure el vidre com si fos caramel. Vam acabar de visitar el poble i anàrem cap a la bella Venècia. Allà vam arribar, i ens semblava tot tan diferent! Barquetes que eren ambulàncies, ponts i més ponts, carrerons estrets, pizza, màscares, la plaça Sant Marc, el paisatge en general era esplèndid. Tota la tarda fent

voltes per la ciutat i respirant per primera vegada un aire realment... guiri. Vam tornar al vespre amb vaporetto, però va donar la casualitat que ens havíem equivocat, i precisament era l'últim. Vam anar a parar en un poble desconegut i deixat de la mà de Déu. Tothom estava espantat i circulaven rumors del tipus "haurem de dormir en algun hotel de per aquí", o fins i tot "acabarem dormint al terra". Bé, gentilment un home que passava per allà ens va dir que encara quedava un vaporetto que tornaria allà on havíem de ser ja feia estona. I per fi, vam poder arribar a el nou hotel: Le Fonti, de Montecatini.

La primera nit vam sortir i, casualment, ens vam trobar als del Muntaner, a la nostra mateixa ciutat! Gent de Figueres! Tothom es va il·lusionar molt, i vam fer promeses de veure'ns la nit següent. L'endemà rumb a: Florència! Propera parada: Museu Pitti. Tot just arribar a Florència vam veure el Ponte Vecchio on hi ha totes aquelles joieries, i vam arribar al museu. Realment els quadres i les escultures eren una passada. Eren tan reals que semblava que et miressin i tot. Vam sortir i vam veure la plaça on hi havia un munt de rèpliques, entre elles la del David. Tot seguit vam veure el Duomo, i vinga, més temps

lliure. Tota la tarda a Florència ens deixa veure la quantitat de gent que viu de nosaltres els turistes. I acabem tornant com sempre al nostre estimat hotel Le Fonti. L'última nit que dormirem en terres italianes.

I l'últim dia va tocar el plat fort: Roma. Cinc hores de camí per poder veure una cinquena part de Roma, la ciutat eterna. I tant que eterna, perquè no s'acabava! Vam veure la gran Fontana di Trevi, el Colisseo (realment colossal), i poca cosa més, perquè vam haver de marxar cap al vaixell. Primer embarquem i després... ens comencem a marejar tots de cop. Una nit plena de sorpreses. Tots amics per una sola nit, tots ballant, jugant a cartes, parlant o el que sigui per poder passar una nit inoblidable. Bé aquella va ser la nostra última nit, plena de records, però ens va quedar el matí i la tarda al vaixell. I va ser una mena de nostàlgia, perquè tots sabíem que tot alló que havia passat, ja no tornaria a passar. De la mateixa manera no, si més no. Realment, ha estat un viatge genial, i crec que tots i totes ens ho hem passat en gran, així que espero que com a mínim no oblidem tots aquells dies i totes les amistats que vam fer. Que perduri per sempre: ITÀLIA 2010!

PLAT DEL DIA: ESTUDIANTS A LA ROMANA, RECOMANACIÓ DEL XEF MIQUEL ÀNGEL

Eduard Clarà

Quasi quatre dies amunt i avall, amb descansos evidents, caminant i observant la gran ciutat clàssica d'Itàlia. Faltava l'elegància al seu voltant, però artísticament hi havia de tot, us en dono la meua paraula d'estudiant de batxillerat que fa Història de l'art. Un enorme nombre d'esglésies amb un munt d'obres creades abans i després que nasqués aquell a qui invoquem amb l'esternut. Romà per aquí, italià per allà. Quan et pares a reposar comences a posar-te les botes amb un banquet d'una cosa que pots dir-li menjar o també "calés". L'altre plat seria el preferit de molta gent, ja sabeu a què em refereixo. Sí home, aquella massa plana que el cuiner gira amb els dits cap amunt i li serveix de caputxa i de pica-pica per quan surt de la feina. Per tant, ja hem parlat de la teca i del turisme, només ens queda referir-nos a l'estada en general. Per la meua part, no va estar malament, encara que va seguir-nos des del primer dia, un català a qui anomenàvem el octavo pasajero. Va sentir la nostra llengua dins de l'avió i des de llavors se'ns va enganxar com una morsa. Per a ell, les lliçons d'art a l'exterior van ser, com diria en Núñez de Crackòvia, GRATIS. Per tant, el camí era mogut i per altra banda, va convertir-se en un interessant viatge en el temps del passat. Pel que fa a la meteorologia, era normalment fosca, i fins i tot un dia els núvols van realitzar un esforç i van dir: "Ja està bé de tant d'amor, avui ens deixarem d'abraçar per un dia i veurem què tal".

En resum, el nostre recorregut ens ha portat fins a Miquel Àngel, Rafael, Caravaggio, Ticià... i molts més artistes famosos que han passat a la història pel seu talent com alguns de vosaltres que esteu dins del món del circ, musical o d'altres. Deixeu brotar i desenvolupar la vostra llavor artística, ja que sou les futures generacions que liderareu el món. El món està als vostres peus i si l'actor de cinema Humphrey Bogart hagués estat allà, al marxar diria: "sempre ens quedarà Roma". L'última frase que us dic és: "A Roma trobaràs una cultura madura i plena d'arquitectura, escultura i pintura, pura i dura!"

currículumobert

ELS TALLERS DE L'AULA OBERTA

Teia Roca

Aquest any dins el currículum de l'Aula Oberta ens hem proposat fer un programa de formació pràctica entorn el cultiu urbà i la bicicleta.

Concretament realitzem dos tallers centrats en aquests temes: "L'hort escolar" i les "Bicicletes solidàries". El professorat implicat en aquests tallers és en Gustau Sanchi, en Rafel Garcia, en Josep Ferré i la Teia Roca.

L'HORT ESCOLAR

L'hort escolar per a nosaltres ha esdevingut un instrument eficaç en el procés d'educació integral de l'alumnat atès el seu important potencial pedagògic: l'hort possibilita el descobriment i l'assimilació de valors com el respecte, la col·laboració i la responsabilitat, és un marc on es globalitzen gran part dels conceptes de les principals àrees de coneixement i és un recurs per aplicar i experimentar.

Nosaltres l'estem aplicant i experimentant junts, alumnes i professors, treballem la terra, anem a comprar els planters, els plantem i fem el seguiment i manteniment de l'hort. Si visiteu el nostre hort hi podreu trobar des de plantes aromàtiques, (menta, camamilla, farigola...), maduixeres, pebrots, faves, tomàquets, api...

Així doncs, l'hort esdevé un instrument motivador per l'alumnat, i és on es troba una aplicació pràctica immediata dels coneixements teòrics adquirits.

BICICLETES SOLIDÀRIES

L'objectiu del taller és principalment recollir i arreglar bicicletes per poder-les donar o enviar a aquells llocs on no en tenen i utilitzar la motivació de la participació en el taller de bicis com a vehicle per a la formació de l'alumnat.

Igual que en l'hort, la col·laboració i implicació dels alumnes és fonamental en les diferents tasques que es van desenvolupant al llarg del curs: estudi previ de l'espai, disseny del taller, llistat de materials necessaris, fer pressupostos, muntar el taller...

També volem promocionar l'ús de la bicicleta ja que creiem que té una importància cabdal en la capacitat de motivació entre infants, preadolescents i adolescents. A més de donar peu a diferents propostes per a un treball interdisciplinari en la educació formal, la bicicleta és una eina fantàstica a l'hora de desenvolupar cursos de mecànica adreçats a grups amb dificultats d'aprenentatge.

PER PENSAR

ANDORRA (2009)

Autor: Max Frisch / Traductor: Xavier Torruella / Pròleg: Joan Barril
Editorial Andorra / 1a edició: abril de 2009

Aquesta obra de teatre de petit format ens enfronta a qüestions fonamentals en les relacions individu-societat.

Situada en un moment històric determinat (auge del nacionalsocialisme) els seus plantejaments són aplicables a qualsevol moment i qualsevol societat.

La responsabilitat ètica de l'individu, la mentida com a forma d'escapament i covardia, l'autoconvenciment de "les veritats admeses" i, sobretot, l'omissió com a justificació, són alguns dels temes de reflexió davant una tragèdia de la qual tothom en vol quedar al marge.

EMPORDÀ, PASSAT I PRESENT

Dues novel·les centrades a l'Empordà ocupen els aparadors de les llibreries

RERE ELS MURS (2009)

Autora: Núria Esponellà
Columna Edicions / 1a edició, novembre del 2009 / 478 pàgines
Premi Nèstor Luján de Novel·la Històrica, 2009

Rere els murs és una novel·la històrica que gira entorn a les relacions feudals, complicades, entre el comte d'Empúries, el vescomte de Peralada i l'abat del Monestir de Sant Pere de Rodas.

Personatges històrics i ficticis es barregen per crear un fresc d'una societat i un moment cabdal en la història de l'Empordà.

ELS JUGADORS DE WHIST (2009)

Autora: Vicenç Pagès Jordà
Editorial Empúries / 1a edició, setembre del 2009 / 544 pàgines

Amb un discurs narratiu molt ben escollit en Jordi fa un recorregut per la seva vida i per la seva ciutat, Figueres.

Des del present (any 2007) rememora la seva infantesa i joventut (anys 70), els seus amics, els seus espais. Tot és proper i conegut però ens fa mirar amb ulls nous realitats que per massa conegudes esdevenen invisibles.

PER RIURE, polèmics, irreverents...

PER ALS JOVES... de totes les edats

PER ALS MÉS JOVES...

les nostres revistes

PER DISFRUTAR

CELDA 211

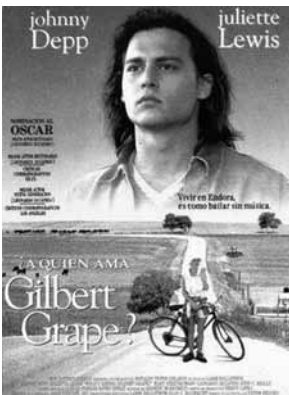
De les mans de Daniel Monzón ens arriba Celda 211 una pel·lícula que ha estat considerada pels crítics, per mi mateixa i pel públic en general un dels millors films de l'any 2009. Una pel·lícula espanyola que narra la història d'un motí a la presó de Zamora i entrelaça un munt de generes: acció, drama, suspens, comèdia..., amb una trama i unes interpretacions immillorables.

Tot comença quan Juan Oliver (Alberto Ammann), funcionari de presons, es presenta a la feina un dia abans de la seva incorporació oficial. Allà patirà un accident que el farà romandre dins una cel·la: la cel·la 211, paral·lelament es desencadenarà un motí al sector dels presos més perillosos, liderats pel pres amb més influència i més temut per a tothom: Malamadre (Luis Tosar). En vistes del panorama, en Juan, no tindrà més remei que fer-se passar per un pres, arriscant la vida i conduint-se per la seva astúcia i intel·ligència, amb un únic objectiu: sobreviure.

Ens trobem davant d'un argument certament apassionant i he de dir que la pel·lícula no ens decepciona. Mitjançant un film de caràcter social, Monzón, no dubta a fer una crítica oberta al sistema penitenciari i a la política en general. Utilitzant com a enllaç el conjunt terrorista ETA ens emociona amb un seguit de girs interpretats a la perfecció per actors de la talla de Luis Tosar, l'amateur Alberto Ammann, Antonio Resines o Marta Etura. En definitiva, ens trobem davant una pel·lícula de producció espanyola que reivindica els drets dels presos a través de l'acció d'un motí que desencadenarà la tragèdia.

En resum, si hagués de puntuar Celda 211 li donaria un 9 dins del seu gènere, però un 10 si ens referim a les pel·lícules de l'any 2009 gràcies a la sorprenent, refrescant i original trama i les sublimes actuacions de tot l'equip.

Julieta Aguilera

A QUI ESTIMA EN GILBERT GRAPE?

L'any 1993 Lasse Hallström adaptà al cinema la novel·la de Peter Hedges sota el nom de What's eating Gilbert Grape? (A qui estima en Gilbert Grape?) interpretada per actors de la talla de Johnny Depp, Leonardo Di Caprio o Juliette Lewis. Aquest cop el director suec tenia l'objectiu d'arribar al cor amb una dramàtica història d'un poble d'éssers fora del normal que estan envoltats d'un entorn immers en la vulgaritat.

El film ens narra la història d'una família degradada pel pas del temps. Amb un pare que es va suïcidar anys enrere, una mare obesa que no surt de casa, un fill amb retard mental i incontrolable, dues filles capritxoses, i en Gilbert Grape que es veu atrapat per la seva família, condemnat a romandre a Endora per fer-se'n càrrec. La història gira al voltant d'aquest darrer personatge, en Gilbert Grape, treballador d'una botiga d'ultramarins que es veu responsable de tota la família i que està embolicat amb una clienta casada. Veurà com la seva vida fa un gir en conèixer una jove divertida i d'esperit lliure.

A simple vista pot semblar un altra pel·lícula "de diumenge" que agrada tant als americans amb personatges anormals, un nucli familiar excèntric i desavingut i un personatge principal que es mostra escèptic i tancat al món exterior però resulta ser tendre i sensible. Però realment ens trobem davant una sèrie de grates actuacions que ens proporcionen un ambient càlid amb final lacrimogen.

Per tant, podríem dir que a la banda positiva de la balança hi trobem l'emotivitat amb tocs de comicitat que afavoreix la trama de la pel·lícula i que la fa creïble. I a la banda negativa, el fàcilment previsible desenllaç, que no desvelaré, però que, mira't d'una altra manera, no podria ser d'altra forma.

En resum, podria donar a A qui estima en Gilbert Grape? una puntuació de 8 tant per la història commovedora com per la magnífica actuació dels personatges principals i secundaris.

Julieta Aguilera

GAIA III: ATLANTIA

MÄGO DE OZ

Després de La Ciudad de Los Arboles, tots crèiem que el grup havia perdut la seva capacitat d'emocionar amb les seves cançons. I ho han tornat a fer, ens han tornat a tapar la boca.

El grup madrileny Mägo de Oz finalitza la seva famosa i genial trilogia Gaia amb aquest doble àlbum que han anomenat Atlantia.

Si amb Gaia ens demostraven la capacitat de destrucció de l'home blanc sobre les civilitzacions precolombines, concretament de Mèxic, a Gaia II: La voz dormida criticaven durament l'església i el fanatisme dels que tenen poder i l'explotació dels que no poden lluitar, en aquest nou àlbum Gaia III: Atlantia, la deesa Gaia, la terra, la pachamama o la mare naturalesa s'ha cansat dels humans i vol acabar amb nosaltres

Cal destacar la gran producció d'Alberto Seara i la qualitat de so dels Estudios Cube. Les guitarres sonen poderoses davant de la veu i els teclats i les atmosferes orquestrals grandiloqüents.

Les cançons que més m'han cridat l'atenció són: "Dies Irae", una cançó que comença amb piano i veu de manera molt dolça, però que de cop i volta es torna "powermetalera". "Für Immer" té un to "Rammstein" i una tornada en alemany acompanyada al final del tema amb unes veus d'un discurs de Hitler. "Mi Hogar Eres Tú" una barreja de hard rock amb heavy metal clàssic que sens dubte faran dels directes una autèntica festa. "La sogra del muerto" (Ayahuasca) podria passar perfectament per una cançó de Disney si no fos per la temàtica de la lletra, una autèntica genialitat del grup, els efectes d'una planta al·lucinògena feta cançó. Per últim dir que "Atlantia" (de 19 minuts) és la cançó que més m'ha impactat de tot el disc. Una obra mestra. Un final impressionant que m'ha fet plorar (cosa que cap cançó no havia aconseguit mai): " Cuando los hombres escupen al suelo, se escupen a si mismos" (seguit d'una impressionant orquestra). En definitiva puc dir que és un disc que s'ha de tenir a casa. Imprescindible.

Adrià Melendre

EVERYTHING REMAINS AS IT NEVER WAS

ELUVEITIE

Des de Suïssa tornen Eluveitie, amb aquest nou àlbum, que, sens dubte, és el millor de la seva curta però intensa carrera musical. El death-metal celta es reinventa a si mateix en aquest disc, realment sorprenent.

Everything remains as it never was és una patada a la boca des de la segona cançó fins al final. Des del segon àlbum Slania, ens pensàvem que Eluveitie no tornaria a ser el que era. Ens equivocàvem.

El disc és introduït per una instrumental en acústic, "Otherworld", que ens transporta ràpidament als antics poblats helvètics pre-romanitzats. La intro dóna pas al segon tema que posa nom al disc, una autèntica festa pagana que no ens deixarà fins a l'últim tema.

Cal destacar temes com: "Thousandfold", "Nil", "The essence of ashes", la instrumental "Setlon", i la que pot impressionar més: "Lugdunon", on es mesclen veus "deathmetaleres", melodies celtes i ritmes i solos de guitarra típics dels 80.

Escolta-ho si t'agrada el death més dur, les veus femenines de música celta, els violins, els sacs de gemecs, les flautes i les guitarres elèctriques imponents.

Adrià Melendre

L'Anete Beinaroviča és una noia de Letònia que té 18 anys. Li agrada molt l'esport i sobretot és una gran fan del Barça. Quan vagi a la universitat vol estudiar periodisme. Al seu país fan treball de recerca, com nosaltres, i es va interessar per Catalunya i el català, així que va venir aquí durant 10 dies per conèixer-lo de més a prop. De la seva estada aquí a Catalunya i la coneixença del català ens n'explica la seva experiència en aquesta entrevista.

PARLEM AMB...

Anete Beinaroviča

Where are you from? How is your country?

I am from Latvia also known as "the land that sings". It's a small country in Northern Europe with about two million inhabitants and 118 districts. It borders with Russia, Lithuania, Estonia and Belarus. Across the sea lies Sweden. Latvia, Estonia and Lithuania together are called the Baltic States. I live in the Gulbene district which has about 9000 inhabitants. Latvia is a very green country with a lot of woods, all four seasons and a lot of lakes and rivers. If you want to feel like one with nature - come to Latvia!

How old are you? What are you studying now and what do you want to study in a future?

I am 17, but I will turn 18 in April. Now I am a student of Gulbene district state gymnasium. I have many subjects so I learn a little bit of everything, but especially I like to learn languages. I would like to learn even more languages but unfortunately we don't have the opportunity at our school. When I finish school I want to study journalism at the University of Latvia. My dream is to become a sports journalist, because I love sports and would like to write about people achievements.

How has your country changed in these years? Do you see many differences between Catalonia and Latvia?

Latvia has experienced many problems during the last couple of years. Because of the economical crises, people are left without jobs. Most of them choose to emigrate to other countries like England or Ireland to earn money for living. The situation is quite bad right now. In Catalonia people aren't so concerned about their lives and whether they are still going to have their jobs tomorrow. Here the life is much more stable and co-ordinate.

What do you think of the Soviet Union? From your point of view. Was it good, bad...? And which is the general idea?

Soviet Union was a constitutionally socialist state that existed from 1922 to 1991. The Soviet army came in to Latvia in summer of 1940. The main idea of this confederation could be explained in three words: upbringing and formal education. It was based on the Marxist-Leninist ideology. Unfortunately, I don't know a lot about the reasons why Russians decided to

occupate all those countries. Anyway, I don't think it was a good time in the history of Latvia because, like every country, we wanted to be independent and the Soviet Union didn't let us to. Even if there was something good about the Soviet Union, after it collapsed, people got rid of everything, what could remind them about this time.

During the days you've spent in Catalonia what have you visited? Did you like it?

I visited Girona - city that makes you fall in love. After visiting it, I am completely sure about the truth of this statement. It definitely has something special. I also visited Barcelona two times. I saw the most important places - *Sagrada Família, Plaça de Catalunya, la Rambla, Parc Güell, Passeig de Gràcia* and many, many other places. I also saw the Latin part of Barcelona and visited the museum of history. I have to admit that I was especially happy to see the home of FC Barcelona - the *Camp Nou* stadium, because, like I said before, I love sports and I love *Barça!* ☺

Tell us the best thing and the worst thing of Catalonia you've seen.

I can't choose just one - here are so many good things. The food is great; cities are so beautiful and people friendly. I visited the best disco ever! I couldn't possibly decide which is my favorite.

The worst thing was probably the wind. Of course, I am used to cold weather in Latvia, but not to the wind.

What did you know of Catalan and Catalonia before to come here? After being here were you right with the things you thought or have you found a different reality?

Of course I knew that FC Barcelona comes from Catalonia. I also knew some things about Barcelona, the architect Gaudí, the fact that millions of tourists come here every year to spend their summer holidays at the beaches of *Costa Brava*. I wanted to come here without any prefigurations and I did, so there was nothing that could have disappointed me. The only thing that surprised me was the strong and cold wind, but that's about it.

What do you think of Catalan people in general? How would you describe them?

I have to say that Catalan people left a very good impression about them during these days I spent here. They were very friendly, helpful and always with a smile on their faces. I will definitely have good memories about Catalans, that's for sure! ☺

How is your scholar system? Is it very different from our scholar system?

At first the children attend the kinder garden, which includes the Nursery and Infant Education. After that, when they are 6 years old, they go to Primary school and after Primary Education there comes the Com-

pulsory Secondary Education. Then students have a choice - whether to continue with their studies in High School or to start a Vocational Training. If a student has chosen to continue with the studies, he has to spend three years in High School and after that he can go to a University or start a Vocational Training. I think there are no big differences between the two scholar systems.

Which is exactly the topic of your project? Explain to us how you are doing it. How much time have you had? Are you satisfied at the moment?

The topic of my project is "Possibilities of protecting small nation's languages". The main aim is to find out as much as possible about Catalan and problems it has to face and then compare it with it Latvian and it's problems. I am doing a lot of interviews; I also made a questionnaire and asked students at your school to answer to my questions. I also visited organizations which are related with Catalan language protection. I came here on 26th of January and I'm leaving on the 5th of February. I would be happy if I had more time to find out things about your language but unfortunately I don't. But if we talk about materials, I am completely satisfied. I couldn't imagine that I will be able to get so much information. This is the point where I have to say a big thanks to Clara Capalleras Salvo, her family and the teacher Xavier Torruella! They tried so hard and helped me so much! I am very, very thankful!!!

When did you start to be interested in Catalan?

A couple of months ago when my English teacher Alexandra came back from Euroweek she offered me to do this research. I read some materials in the Internet and got very interested in your language. Actually, Catalan is a phenomenon, you won't find anywhere else in the all Europe. So I said: "Why not?"

What do you think of the policies we have to protect it? Do you think that they are useful?

I think they are very good. There is something for everybody - for teenagers, adults and imigrants. And the ways how these policies protect language are so various and interesting. Anyone can find something to do to protect and maintain Catalan. I think it's amazing.

Would you like to learn Catalan? Do you like the sound it has? Do you know any words?

Some years ago I was planning to learn Spanish or Italian, but now that I have been in Catalonia I am getting more and more interested in your language. I think it sounds very beautiful, more beautiful that many other languages in Europe. I visited l'Aula d'Acollida and a lesson in Adult School so I know some easy words like *Hola, bon dia, adéu, bon Profit* I can count from one to ten and I also know how some family members are called, for example, *la mare, el pare* etc.

Have you found the help and the information here you where looking for?

Definitely. Like I said before, I didn't expect to get so many useful materials and I also didn't expect so many help from the people here! Once again - thank you very, very much or, as we say in Latvia - liels paldies! ☺

Would you like to come back?

And again I must say the same - definitely. But the next time (if there is going to be a next time) I would like to visit Catalonia in summer and I would like to spend my time with the people here, get to know them better instead of sitting by the computer. I really think that people here are amazing and I will be very lucky, if I will have the chance to meet with them again someday!

What's the typical food from your county? Have you tasted something typical from Catalonia? Did you like it?

The typical food depends on the season and celebration. In summer, on St John's night we eat home made cheese and drink self made beer, on Christmas Eve people always eat pork roast with potatoes and cabbages and there always have to be 9 dishes on the table. On Easter we hide eggs, then look for them and eat them.

I think the food in Catalonia is amazing! I have liked everything that I have tried. I like *pa amb tomàquet* with the national cold meat and also *canalons*. I have also tried *crema Catalana*. I am really sorry but it's hard for me to remember the names of all food I have tried, but I can say for sure that everything has been mouthwatering and very delicious!

How do you protect Latvian in Latvia? Have you got any recommendations for us to protect Catalan more?

We have a special organization in our country - Latvian Language Agency- which is responsible for all the

events organized to protect and maintain Latvian. Mostly they publish books about the topicalities of language, they also organize seminars related with language protection, but I think that's not enough. Most of the young people in Latvia doesn't even know about this organization or find the events they organize boring. It has to be changed.

You could give me some recommendations but not the other way around. You protect your language much better.

Which are the interest of young people in your country? (Politics, music, sport...)

Most of the young people in Latvia do sports. Basketball, volleyball, tennis - anything You can imagine. Of course, music is also very, very popular. People play in orchestras or start their own bands. Many young people also like to do extreme sports, like skateboarding or BMX. During the summer we love to swim and play beach volleyball. When it's warm we also like jogging. Many young people are interested in design and fashion. They attend art schools or different model agencies. During the last years, dancing has become very popular in Latvia, especially, tecktonik. Of course, you couldn't imagine Latvians without singing. That has always been one of the main activities of young people in my country. That's why Latvia is called "the land that sings".

Would you like to study in Catalonia when you'll be in the university for example doing an Erasmus?

It could be possible because I was planning to take part in the Erasmus project and why couldn't it be Catalonia? That's a very good idea actually and I will definitely think about it.

Are you enjoying finding out Catalan and Catalonia?

Yes of course. I didn't know much about Catalonia before I came here so everything is new for me. I have to admit that I love this country. It is absolutely amazing!

Which differences have you seen between Catalonia and Spain?

Well, I haven't been to Spain so it's hard to tell, but I fell that Catalonia is something completely different than Spain. Different people, different language, different traditions and beliefs. I consider Catalonia as a different country, not a part of Spain.

Do you think people have a good level of foreign languages? How could we improve that?

I have to say that the language knowledge isn't very good here, at least if we talk about English. The only way to improve it is to change the attitude of students,

but that depends on them. If they are going to be active, take part in projects and won't be afraid to talk, their language is definitely going to improve, I'm sure of it.

Is young people very different from your country (interest behavior...)

No I don't think so. Just like here young people like to do sports, party and have a good time with their friends. I think that young people here and young people in Latvia are more or less similar. But there's one thing Latvians could learn from Catalans - to smile more often!

How Latvian teenagers see Europe and European Union (interesting, useful, unnecessary...).

It depends on the person. Many think that European Union an amazing organization and Europe is like one big and happy family, which gives you many opportunities, others don't even know how many countries are there in Europe or Europeans Union. It is really very individual.

Your High School is into Comenius Project, the same as us, how do you work in? What do you think of that type of projects? How many countries are working in your?

I think that these Comenius projects are absolutely amazing. It's a way to improve your language skills, travel around all Europe and meet people you will never forget. We had a Comenius project with Austrian students. It was called "Sharing languages, sharing values" and our task was to compare Latvian and Austrian superstitions. Austrians visited us in September and we went to them in December, before Christmas time. It was a great experience and I will definitely remember it for the rest of my life.

Do you find Catalonia a good place to live? What would you change?

I think it's one of the best places you could live in. Mountains on one side the sea on the other, what more could you wish for??? The only thing I don't like is the wind - it really makes me crazy!

How many languages do you speak? How do you learn them? Which subjects do you learn at school? Are they compulsory or you can choose them?

I learn Latvian, Russian, German and English. I have four lessons for each of these languages a week. One lesson is 40 minutes long. I have many subjects - math, physics, chemistry, biology, Latvian, English, Russian, German, history, history of culture, sports, music, Latvian literature, computers. Students can choose if they want to learn three languages or two, they can

also choose between music and technology, but the other subjects are compulsory.

Do people from your Latvia know Catalonia and Catalan and the differences and problems we have with Spain?

No, they don't. They know some things about Catalonia, mostly because of football, but if they are not interested in sports, they probably even don't know that there's a part of Spain called Catalonia with its own history and language. But don't worry - when I return to Latvia, I will tell them all about it! ☺

Which is the best which you'll take with you from Catalonia.

I will definitely take the wish to come back some day. These days I spent here have been great and I would be more than happy to return!

Where have you gone to know more languages as places, schools... because you speak 4!

Nowhere, I learn languages only at school. There are no other opportunities to learn languages in Gulbene. We don't have such languages schools as you have here.

Make a bit of publicity of your country because people who don't know it be interested and want to come to Latvia.

The best thing about Latvia is the fact that we can fully enjoy all four seasons - in winter it's cold and there's a lot of snow but in the summer it can be very, very hot and during spring and autumn the nature is absolutely beautiful! You can come to Latvia to take a look at our Song and Dance festival which is a truly amazing celebration you can visit us in the summer to celebrate St. John's night - the most joyful night of all year with jumping over bonfires and staying up until the sunrise. In the summer you can also visit the biggest Beach party in all Baltic regions - "The Baltic beach party" and if you are lucky, you will see the performance of the most popular band in Latvia - "Brainstorm". After their performance you are going to be smiling at least one week long after the concert, because their songs are loaded with positive emotions. And you can't miss hockey. Latvia is famous for having the loudest hockey fans in the world so if your in a mood to scream your heart out - visit a Dinamo "Riga" hockey mach! If you want to know more about my country I suggest you to watch two videos:

- 1) "Wellcome to my country";
- 2) "Sounds like Latvia".

You can find them on *YouTube*. They will represent Latvia better than I could!

Un netbook per a l'alumna Jessica Barranco

L'alumna de 4t d'ESO Jessica Barranco Aguilar va ser la guanyadora de l'ordinador que el Departament de Salut de la Generalitat de Catalunya va sortejar entre els 1900 assistents a l'Expojove 2010 que van voler participar en el sorteig. El dijous dia 4 de febrer l'honorable consellera de salut Marina Geli va lliurar oficialment l'ordinador a la nostra alumna a la seu del Consell Comarcal de l'Alt Empordà, amb la presència del director del Narcís Monturiol, Miquel Turró i Lluïsa Ribas, infermera referent del Programa Salut i Escola al nostre centre.

Lliurament Certificació ISO 9001 al Monturiol

El dijous 21 de gener es va fer l'acte oficial de lliurament de la Certificació ISO 9001 de Qualitat en el Sistema de Gestió. El Director General d'Ensenyaments Professionals, Artístics i Especialitzats del Departament d'Educació, el Sr. Josep Francí, va lliurar l'acreditació al director del centre Miquel Turró. També van assistir a l'acte la Regidora d'Educació Iolanda Millán i el primer tinent d'alcalde, Pere Casellas en representació de l'Ajuntament de Figueres i el Delegat Territorial d'Educació a Girona, Andreu Otero.

Roser Capdevila al Monturiol

El divendres dia 12 de març, Roser Capdevila ens va honorar amb la seva presència en l'acte de presentació en societat del "Conte de l'Ictineu", dut a terme per alumnes i professors del nostre centre. Davant d'un auditori entregat a la bonhomia de la "mare" de les "Tres Bessones" i amb la presència de les autoritats municipals, els alumnes de Projecte Singular van veure valorada i reconeguda la seva feina.

L'IES Monturiol rep el Premi Qualitat en Formació

El nostre centre va ser guardonat amb el VI Premi a la Qualitat en la Formació que atorga la Cambra de Comerç de Girona. Aquests premis, fruit de la col·laboració entre el Departament de Treball i el d'Educació de la Generalitat de Catalunya, volen sensibilitzar el món empresarial i reconèixer el paper social de la formació, atès que és un dels elements bàsics per aconseguir la competitivitat de les empreses.

El premi va ser lliurat el divendres 6 de novembre a la Sala d'Actes de la Cambra de Comerç de Girona amb la presència de l'honorable Consellera de Treball, Mar Serna.

Alumnes de 2n d'ESO han participat en el concurs Coca-Cola de redacció:

Samia Arraoui, Rachid Bouchikh, Laura Campmol, Carla Cardozo, Nargis Zaghiry, Alexey Frolov, Anna Cabedo, Tatiana Litvinenko, Adrià Vallejos i Laia Góngora en llengua catalana. Ariadna Cuadrado, Mohammed El Hadrouj, Aroa Moreno, Toni López, Mireia Redondo, Ikram Ajnam, Denisse Baños, Núria Gómez, Mireia Pagès, Laura Pérez, Marina Ventresca i Belén García en llengua castellana

Premis Competició Individual Tennis Taula Mariona Saénz Sala (1r ESO)

Guanyadora de Diversos Tornejos Territorials i Estatals, entre ells al 2009: segona classificada a l'Open Cassà, tercera classificada a l'Open de Nadal i guanyadora del Torneig estatal d'Alacant.

Premis Competició Individual Tir amb Arc i Atletisme - Marina Ventresca Ramada (2nESO)

2008:Tir amb arc. Subcampiona de catalunya de Sala, Júniors, Cadets i menors de 14 anys.(Arc recorvat)

2009: Atletisme. Subcampiona de Catalunya. Infantil femení. Llançament de pes. 11,46m.

2010: Tir amb arc. Campiona de Catalunya de Sala, Júniors, Cadets i menors de 14 anys. (Arc recorvat)

● ● ● **PERFILS**

entrevista a...

CARLES PUJOL

“Cal ser independent i la pluralitat dóna credibilitat”

Carles Pujol Aupí, 40 anys i periodista. Té aspecte de bona persona, d'home planer i en el seu rostre hi brilla el seu entusiasme per la televisió per internet, una eina que fa possible la tecnologia d'avui amb unes perspectives immenses per a demà.

Quan comença a funcionar Tramuntana.TV?

El projecte està en marxa des de 2006, però en el meu cap comença un parell d'anys abans. Jo venia del món de la ràdio. Un amic, m'informà que en Josep Maria Frigola i el seu fill intentaven muntar una televisió per internet, la qual cosa en aquells moments semblava una cosa de ciència ficció. Era un moment en què Televisió de Figueres s'havia reconvertit en Canal Nord, que volia ser una tele d'abast provincial i jo veia que hi havia un buit molt important de continguts d'àmbit local. I aquí sorgí la idea de crear una tele gratuïta per internet. Vam ser els primers de Catalunya. Sempre agrairé a en Frigola de crear la plataforma on jo poso els continguts.

Quanta gent treballa amb tu?

És un projecte unipersonal. He tingut col·laboracions esporàdiques, però des del punt de vista econòmic això dóna per a una persona, malgrat que el secret està en aprofitar els recursos gratuïts d'internet.

Quins ingressos tens?

Molt pocs de publicitat i, bàsicament, arriben diners de convenis de col·laboració amb els ajuntaments que demanen que els faci reportatges per cobrir esdeveniments i farcir de continguts audiovisuals les webs municipals, blocs personals o perfils de Facebook. I això es cobra. A partir d'aquí van sortint coses. Per exemple, estic molt orgullós de fer feines sobre els actes que es fan a la Fundació Gala-Dalí. En fi, que podríem arribar a viure d'això un mini-equip de persones.

Com portes el conveni amb l'Ajuntament? Et sents condicionat?

És molt recent. Hi ha un canal específic que es diu Figueres tv. Això després ho faig servir o no en les meves webs. Sempre procuro l'objectivitat i suposo que sempre apareixeran crítics que diran que només dic allò que l'Ajuntament vol que sigui dit, però jo em considero independent i cobriré els actes del govern i de l'oposició en el meu mitjà. Sembla clar que cada cop més el vot polític es decideix a la xarxa. Ara mateix faig vídeos per a l'Ajuntament i per al cap de l'oposició. Cal ser independent i la pluralitat dóna credibilitat.

Normalment ho fas tu tot?

Sí. Hi ha un noi que m'ajuda de tant en tant els caps de setmana, algun estudiant en pràctiques, una noia de Senegal que viu a Salt i que també hi col·labora esporàdicament, però, en essència jo filmo, entrevisto, edito i penjo els continguts al canal Tramuntana.TV del Youtube. Sóc el meu cap, sóc tossut i veig que això funciona i encara pot funcionar més.

La conclusió seria que ara per ara els mitjans gratuïts d'internet permeten fer-te la teva televisió.

Efectivament. Amb la inversió mínima d'una càmera, un micro i un programa gratuït d'edició d'imatge. Jo no havia tocat mai una càmera i vaig començar amb una Handycam. Ara dispo d'una càmera semiprofessional que val uns 3.000 €. Però jo he après de manera autodidacta i és una experiència que recomano a qualsevol persona interessada en el periodisme. Hi ha un abans i un després de les xarxes socials. Des que vaig entrar al Facebook, s'han incrementat molt les baixades.

Què sents quan arribes a un lloc amb la càmera a la mà? Com reacciona la gent?

Si és un polític que et convoca a una roda de premsa és que vol transmetre alguna cosa i ets un mitjà per fer arribar aquell missatge a la gent. Quan vas a un acte social, ja veus que hi ha gent que li fa gràcia sortir i gent que més aviat se n'amaga. Jo procuro ser molt respectuós i si veig una persona que no li agrada ser filmada, en editar-ho, suprimo aquell tall. I si en un acte una persona fa el ridícul o té una errada, allò no cal que aparegui a la notícia. Intento posar-me al seu lloc i, a més, són persones amb qui tractes sovint perquè estem parlant d'informació local.

Com controles l'èxit de la teva feina?

A través del recompte de baixades de l'arxiu. El que més interessa és, per exemple, la nevada del 8 de març, les destrosses de la llevatada de l'any passat, actes socials i la política. Jo busco notícies sense data de caducitat i que no siguin cobertes pels grans mitjans de comunicació general, allò que mou gent, interessa i no està vinculat amb shares, prime-times.... El rànquing de baixades, curiosament, l'ostenta el clip que els vaig fer als Dekrèpits. .

Si treballes sol, com decideixes com cobrir diverses coses que passen simultàniament?

Per compromís. Si és una cosa de l'Ajuntament, amb el qual tinc signat un conveni, passa al davant. Si malgrat tot no arribo a dues coses, acabo triant aquella que em sembla personalment més interessant, d'allò que no en parlarà gaire ningú. El més important és anar sumant informacions.

Treballes sol però publiques els reportatges molt de premsa. Com ho fas?

Amb pràctica i amb automatismes. Les notícies poden aparèixer a Youtube, al meu bloc, al Facebook o a Twitter en el mateix moment. Ara m'atrau la possibilitat que la gent pugui veure les notícies en el mòbil. Tot és molt canviant.

Tens imitadors?

Ben bé igual no. No hi ha gaire televisions on line .Però tothom vol tenir contingut audiovisual al web. Ara un ajuntament no pot pensar només en una ràdio municipal. Amb recursos gratuïts poden fer molt més visible la tasca del govern al web. S'estalvien molts diners respecte dels sistemes tradicionals de difusió com les ràdios o teles municipals, butlletins informatius....

Quina durada ha de tenir una notícia per ser interessant?

El que dura una cançó pop: al voltant de tres minuts. Es pot dir molta cosa en aquest temps. De vegades, amb un minut vas molt bé. No cal allargar innecessàriament. Un acte d'una hora suposa una hora més d'edició per acabar publicant uns tres minuts i mig d'una peça. De vegades no cal un vídeo: una foto i un redactat cobreixen bé la notícia.

Com te n'assabentes del que passa a la ciutat?

Estic tot el dia connectat amb l'ordinador i a Catalunya Informació. De vegades, els mateixos ciutadans et fan arribar una notícia o fotos a través del correu electrònic.

Fas vacances?

Alguna n'he fet, però m'emporto l'ordinador i vaig fent alguna actualització. Treballo per a mi i em crec la feina que faig.

Parla'ns del premi que has obtingut.

És el Premi Carles Rahola de Comunicació Local promogut pel Col·legi de Periodistes i la Diputació de Girona que em van atorgar el proppassat gener. Suposa un reconeixement molt important per a mi ja que m'obre noves perspectives de treball i permet donar difusió al projecte.

Podem fer una Monturiol TV?

És clar. No tens l'obligació de fer ni una hora ni dues al dia. Obres el canal i vas penjant les coses que passen a l'Institut amb una inversió mínima. És molt fàcil.

Doncs potser d'aquí sortirà l'alumne que en un futur t'ajudi en el teu projecte...

Ja he contactat amb la Laura Agustí, molt interessada en el tema i amb un bloc molt bo i estem en negociacions.

Ens entusiasma la gent que creu en un projecte i lluita per aconseguir-lo.

Fernando Aísa, Albert Portas

GENERACIÓ NI-NI (O NO)

No sé si encara hi serà en antena, a l'hora de publicar-se aquest escrit, un dels programes més innecessaris que s'hagin pogut pensar mai per passar per televisió. M'estic referint a Generación Ni -Ni. De moment crec que hi ha hagut certa decepció a la cadena que el programa pels baixos índexs d'audiència i l'han traslladat de dia i canviat d'hora. És una victòria nímia, però com a mínim és un toc d'atenció. Donar protagonisme a la mandra, al morro, a la mediocritat, a la desídia pot semblar trencador, provocador i atractiu una estona, però no aguanta pas una mirada seriosa. Precisament, el fet de pensar que hem tocat el fons del mal gust amb aquest retrat desolador dels adolescents del segle XXI (amb embolcall arterós de reality o d' experiment) és el que m'ha fet reflexionar sobre algunes experiències viscudes en primera persona i que tenen imberbes i noies púbers -que sí que estudien- com a protagonistes.

bústiaoberta

Berlin, 16 de febrer de 2010. Dos quarts i mig de 5 de la tarda. Després de recórrer amb el cor en un puny les sales del Neues Museum, arribem a una de silenciosa i ens trobem cara a cara amb l'objectiu primordial de la nostra visita cultural: el bust de Nefertiti. Deu minuts d'observació minuciosa, deu minuts de silenci contemplatiu, deu minuts de joia i plaer.

Una pregunta capciosa: és possible que cap ésser humà no caigui rendit als encants de la reina egípcia? La resposta podria semblar òbvia, però no ho és. Quan dues setmanes més tard demanava en un examen que fessin una petita reflexió sobre la fascinant bellesa eterna del bust de Nefertiti, no van ser una, ni dues, ni tampoc tres únicament les veus o les tintes que on jo creia que hi havia bellesa, van experimentar indiferència o desencís. No vull ni pensar que haguessin pensat amb la contemplació de la Venus de Brassempouy o la de Willendorf. I jo que n'estava orgullós que havien romàs amb mi i no havien fet la volta més ràpida que Fernando Alonso, com alguns alumnes meus del passat a la Galeria dels Uffizzi!

Reflexionant després amb ells, m'admeten que els manca cultura general, i que no estaria gens malament que hi hagués una assignatura amb aquesta denominació, i que se'ls impartís des de ben petits, quan encara desprenen docilitat i se sorprenen candorosament amb les metàfores. Estem tots d'acord i es fan un fart de riure quan els explico la síntesi brutal d'uns alumnes després del viatge al bressol de la cultura occidental. Grècia? Un pal: pedres i més pedres. Ràpidament, però, els recordo que a Berlín ells es van fotografiar amb les restes del mur de la vergonya i s'estranyaven de la seva lletgesa.

El prestigiós arqueòleg Eudald Carbonell, codirector de les excavacions d'Atapuerca, va tenir la deferència de venir a fer una xerrada sobre evolució humana a Olot, convidat pel meu centre dintre el marc commemoratiu del seu 40è aniversari. Després de la seva exposició, i en petit comitè, li vaig preguntar què feia que on alguns veiem art (directament o per inferència cultural) altres vegin el que objectivament és; és a dir, simple pedra, per posar un exemple. La seva resposta, avalada per anys d'estudi i múltiples contrastacions, va ser molt senzilla: és un misteri.

Potser els temps estan canviant i tot s'ha de replantejar, començant per la nostra tasca i acabant per la dels pares (o a l'inrevés, tant se val). No negaré que cada vegada costa més que els estudiants s'interessin i s'impliquin per alguna cosa de debò, però acabaré amb un matís per a l'esperança.

Encara que molts es mostraven reticents a anar a la conferència de l'arqueòleg català (per falta de context segurament), després de la conferència es mostraven hipermotivats i assedegats de respostes. I aquestes sensacions continuaven a l'endemà per les aules i els passadissos de l'IES. La qual cosa vol dir que tot no està perdut i que, parafrasejant el que li feia dir Shakespeare a Shylock a «El mercader de Venècia», si els punxem adequadament, encara sagnen.

PAPALLONA

Papallona. De vegades volava per sobre de l'ordre natural del món conegut. Una ànima inquieta que batia les ales amb força, fent-se un lloc en la societat, despentinant els esperits grisos i buits de passió.

Alguns deien que no era una papallona, que era una cuca de llum. Veia encara una llum d'esperança en els cors d'aquells que no trobaven la bellesa en una roca. No per l'exterior hermètic, sinó per la seva incapacitat de veure més enllà de la seva convicció. Ella posava pols d'estrelles sobre de les cases de la gent que no albiraven res més que allò conegut.

"T'estimo" es deien els enamorats. "Ingenus" deia ella, ja que mai coneixerien l'amor en estat pur, la veritable essència de les coses minúscules.

Ella estimava, però el seu amor era diferent. El seu amor era la curiositat.

Adrià Melendre

Ella posava pols d'estrelles sobre de les cases de la gent que no albiraven res més que allò conegut.

Envieu les vostres col.laboracions a ictinews@gmail.com

passar l'estona

PER RIURE... Lluís Bosch

Era un home tan gras! Tan gras! que quan es posava un impermeable groc, la gent es posava a cridar: - Taxi!

Hi havia un home amb tanta mala sort, però amb tanta mala sort, que es va llançar al buit i estava ple.

- Mama, és veritat que venim dels micos?
  - No ho sé filla, ton pare mai no em va voler presentar la seva família!
-

Arriba un home al Decathlon i li diu a l'encarregat:

- Hola, tens pilotes per jugar a tennis?
  - Demà a les 11h a la pista, *mamón!*
-

Un pacient va a l'oculista i el doctor li diu:

- Tapa't un ull. Quin número hi veus?
- El 4.

El doctor li diu:

- Tapa't l'altre ull. Què hi veus?
  - El 4.
  - Ara no te'n tapis cap. Quin número hi veus?
  - El 8.
-

- Cambrer, em posa una cervesa i me l'apunta
  - Escolti, que aquí no apuntem res
  - Així m'agrada que se'n recordin de tot de memòria.
-

En un casament

- S'ha fixat amb la núvia? Mira que és lletja, eh?
  - Escolti, que és la meva filla
  - Ui perdoni, no sabia que era el seu pare.
  - El seu pare? sóc la seva mare!!!
-

- Maria, aquesta sabata a quin peu va?
  - Al dret, despistat.
  - Gràcies... I aquesta?
-

- Doctor, tinc memòria a curt termini.
  - Com de curt?
  - Com de curt el què?
-

- Doctor, tinc tendències suïcides, què faig?
  - Pagui'm ja.
-

SUDOKU

Font: sudokuweb

9				5		8		
1			2	3				6
2			8		6	9		
		9	5		3			2
		8	4		1		5	
						3		9
5		7	3				9	
		3	9	1				5
	9							3

NIVELL MIG

4	9				3			8
1		8				6		5
7							4	
	2	1		9	5			7
					8	9		
6	1		8	2				
					4			
9			1					7

NIVELL AVANÇAT

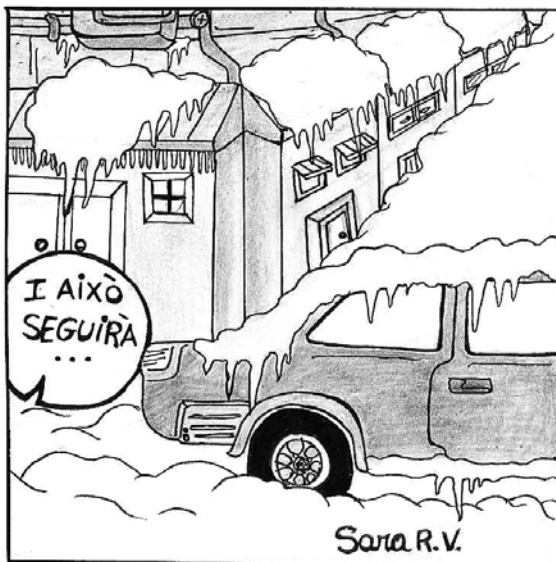
SOLUCIONS

9	8	6	3	1	5	6	2	7	4
5	7	2	9	3	4	1	8	6	9
6	1	4	8	2	7	5	3	9	9
3	4	6	2	7	8	9	5	1	5
8	2	1	4	9	5	3	6	7	7
7	5	9	3	6	1	8	4	2	2
1	3	8	7	4	2	6	9	5	5
4	9	5	6	1	3	7	2	8	8
2	6	7	5	8	9	4	1	3	3

SUDOKU 2

6	9	2	7	8	5	4	1	3	3
8	4	3	9	1	2	7	6	5	5
5	1	7	3	6	4	2	9	8	8
7	5	1	6	2	8	3	4	9	9
3	2	8	4	9	1	6	5	7	7
4	6	9	5	7	3	1	8	2	2
2	7	5	8	4	6	9	3	1	1
1	8	4	2	3	9	5	7	6	6
9	3	6	1	5	7	8	2	4	4

SUDOKU 1

TIRA CÒMICA

Sara Rodríguez

LACTONESA MAIONESA SENSE OU

Sandra Carbonell

S'acosta l'estiu i és típic d'acompanyar molts dels nostres plats amb maionesa, però sempre tenim por a l'ou i a la salmonel·la.

En aquesta recepta us explicarem com preparar una maionesa amb llet i poder així menjar-la tranquil·lament durant els mesos d'estiu. I a més per a la gent que té intolerància a l'ou és perfecta.

INGREDIENTS

Llet, Oli i Sal
1 part de llet per 3 d'oli

ELABORACIÓ

Una manera senzilla de mesurar-ho és agafar una tassa de cafè o vas (depèn de la quantitat que en vulguem preparar) i fer una tassa de llet per tres d'oli.

Hi afegim un polsim de sal i ho batem amb la batedora a poc a poc de sota cap amunt.

Quan veiem que està a punt de lligar fem un parell més de vaivens i tindrem la lactonesa preparada.

VARIACIONS

Podem afegir un xic d'all i tindrem un allioli o bé una mica de julivert picat. En aquest punt podeu fer volar un xic la imaginació.

INTERNET? SI ÉS SEGURA, SÍ, GRÀCIES

Tot i que la dècada dels 90 va ser la de la gran expansió d'Internet hem de remuntar-nos als anys 60!!! per començar a sentir-ne a parlar. Actualment, i després d'aquest llarg camí, ningú no pot negar que Internet ens ha canviat la vida o potser millor dit ens l'ha revolucionat. Com sempre passa amb els nous avenços tecnològics al principi i, per diverses raons, entre elles l'econòmica, només uns quants hi tenien accés a més d'unes utilitats reduïdes, amb el pas dels anys, però, una immensa majoria de la població ens hem tornat usuaris i alguns, consumidors. Es reitera que els consumidors principals en són els nens i els joves.

A vegades, sembla que parlar d'Internet és parlar de la por. Res més allunyat de la realitat. Internet és una eina potent que ens ofereix un munt d'oportunitats que ens permet des de jugar a aprendre passant per les múltiples opcions comunicatives. Així, per què tanta por a una eina que ens facilita tant la vida? M'atreviria a dir que dues són les claus que fan d'Internet una oportunitat o un malson. Claus que, junta-ment amb unes senzilles però eficaces normes de seguretat, ens obren la porta a una internet segura.

L'avantcontra

Primera clau: tenir sempre molt clar que una vegada es penja una informació a la xarxa o una foto o unes dades, ...tot deixa de ser privat. Qualsevol usuari ho pot copiar, reproduir, modificar i distribuir, això vol dir que quants més usuaris hi tinguin accés, més possibilitats d'expansió i modificació hi haurà del que era privat i original. Com que sempre la realitat supera la ficció entendrem que els usos que se'n poden fer són inimaginables, tot dependrà de la voluntat o intencionalitat d'aquell a qui li caigui a les mans. Tot deixa rastre. Així que: compte amb què hi pengem!

Segona clau: saber que qui atempta contra la nostra intimitat, o els nostres drets d'imatge o contra la protecció de les nostres dades o ens amenaça, està cometent un delictes i per tant, la llei actua. Davant d'aquests fets hem de tenir el coratge de cursar la denúncia oportuna. No fer-ho ens podria ocasionar en un futur serioses dificultats.

I ara algunes normes de seguretat:

- **Feu ús d'una contrasenya segura. Empreneu combinacions de números i lletres majúscules i minúscules. Si teniu qualsevol sospita de vulneració, canvieu-la.**
- **No obriu i elimineu, fins i tot de la paperera, aquell correu sospitós ja sigui perquè no té assumpte, no se'n coneix l'emissor i encara més si té fitxers adjunts.**
- **No doneu mai dades personals: adreça, telèfon, i molt menys dades bancàries, a desconeguts.**
- **No us instal·leu aplicacions que procedeixen de planes no fiables.**
- **És interessant disposar de diferents adreces electròniques en funció de la xarxa que us moveu, així si us doneu de baixa, els contactes d'aquella xarxa no tindran manera de contactar amb vosaltres.**
- **Quan entreu per primer cop a una xarxa social (*facebook, twitter...*) cal llegir amb atenció les condicions de seguretat i visitar el menú de configuració. Configureu-lo de manera que pugueu controlar els vostres contactes, qui tindrà accés a la informació que hi pengeu, quina visibilitat tindrà el vostre perfil,...**
- **No tingueu afegits contactes que desconegueu; això vol dir que els amics dels vostres amics no necessàriament són els vostres amics.**

Amb tot això podem tenir la seguretat que nens, joves i adults podem utilitzar Internet amb naturalitat i tenint la certesa que és una eina magnífica, que ens obre portes al món i a les relacions sanes entre les persones ja que: **Internet no és perillosa, és perillós l'ús que a vegades se'n fa.**

Tots els col·lectius que tenim responsabilitat en matèria educativa hem de treballar perquè els nens i els joves aprenguin a fer un ús responsable d'Internet. Responsabilitat que va des de potenciar l'ús de les mesures de seguretat esmentades fins a universalitzar el missatge que dedicar-se a la transmissió de virus i altres usos menyspreables a més de delictes, és immoral. Construir un usuari cívic és també el nostre deure.

PENSAMENT SMS.....
la **contra**

Ola ktl? tiu a m m'agrada mlt msn, s wpsim! Tb magrd l fcbk. A10. ORIOL

Internet ha sigut 1 gran invent pk ens ha facilitat la vida. FRANCISCO

Intrnt es 1 forma d mostrarte com ets i enriquir la teva ment. GABI

El que la gent no em diu m'ho diu al facebook!. GLÒRIA

Internet mola pk viatges sense moure't del sofà. LELA

M'grada el face xk stic n contcte ab ls amiks. SERGI

Internet és com navegar en un oceà. LLUÍS

Internet és el camí de la llibertat. SAMIHA

Internet per @ mi és una il·lusió. CHERA

Internet és positiu perquè ens uneix, ens connecta. Fins i tot a la gent gran. El fet d'estar connectats ens allarga la vida i no només afegeix anys a la vida sinó que afegeix vida als anys. LUIS ROJAS MARCOS (psiquiatre)

Tot el món a través de la xarxa. LAYLA

Tenir internet és tenir el futur. VÍCTOR

Youtube és millor que una minicadena. DANI

Sense internet moltes coses no existirien. AD@M

Internet per a molta gent és igual a felicitat. MABEL

Internet és el reflex de cadascun de nosaltres. HASNA

Internet és un gran antídote contra la soledat. JACINTO

Internet va molt bé si el fas servir correctament. ANA

Intrnet es 1 mnera d viure i dscapr d la rutina!!. AN3TTA

Intrnet no es 1 joc...ti jugues mlt!! Vigila! Vigilem!. JÚLIA

Si no hi hagués internet encara jugaríem amb el patinet. AYOUB

Internet és una porta oberta al món que ens indica el camí de la diversió. KADY

M'agrada internet pk és una gran font d informació ies pot xatejar amb els amiks. MIQUEL

Internet és com una gran xarxa de peixos. I nosaltres som els peixos. Estem atrapats. ROBERT